

naive at tro, at naar Aldersrenteloven blev vedtaget til Afløsning af Alderdomsunderstøttelsesloven, vilde de komme ind under denne nye Lov. Jeg tør forsikre ærede Medlemmer, at Skuffelsen var stor hos disse Mennesker, da de opdagede, at deres Forhaabninger ikke vilde gaa i Opfyldelse. Selv om disse gamle Mennesker ikke nu er helt hjælpeløse, gruer de dog for den Dag, da de ikke længere kan hjælpe sig selv, idet de ved, at de da ikke ligesom den gamle Nabokone eller -mand skal ud paa de gamles Hjem i Alderdomsasylet, men er henvist til Fattiggaarden. Det staar for dem som noget gruopvækkende, og derfor synes jeg, det vilde være kønt, om den danske Rigsdag vilde vedtage en Lov, som gav dem Adgang til at nyde samme Ret som andre gamle Mennesker. § 2 i Lovforslaget har sin Begrundelse deri, at vi forstaar, at det ikke nytter noget, at vi i Dag frigør de gamle for Fattigvæsenet, naar vi ikke byder dem noget i Stedet for, saa Følgen bliver, at de eventuelt i Morgen igen kommer ind under Fattigvæsenet.

Det er blevet sagt tidligere af Modstandere af et lignende Forslag, at det kan ikke nytte, at man søger at frigøre disse Mennesker fra Fattigvæsenet. Jeg tror ikke, at de, som taler saaledes, har Ret i deres Opfattelse. Vi vil tværtimod faa Glæde af at vedtage en Lov som denne. Og jeg støtter min Opfattelse paa nogle Oplysninger, der for 2½ Aar siden blev indsamlet af Ministeren paa Foranledning af det før nævnte Udvalg. Jeg har taget nogle Stikprøver af dette Materiale, og det viser sig for Købstædernes Vedkommende, at hvor man — og det er sket i de fleste Købstæder — har gjort Brug af denne Ret til Eftergivelse, er de, der er kommet bort fra Fattigvæsenet, kun meget sjældent vendt tilbage. I Odense, hvorfra man har den mest illustrerende Statistik, har 182 Ansøgere faaet Fattighjælpen eftergivet, og deraf er kun 38 faldet tilbage eller, omsat i Procent, 19 ½ pCt. Hvad Landkommunerne angaar, har jeg undersøgt hele Materialet for et Par Amter, og det viser sig, at i de 10 Kommuner i Odense Amt, hvor man har benyttet Retten til Eftergivelse, er kun ⅕ eller 20 pCt. af de paagældende faldet tilbage. Der er ganske vist en sort Plet i dette Materiale, idet 41 Kommuner i Odense Amt ikke har brugt Retten til Eftergivelse. I det Amt, hvor jeg bor, og som jeg repræsenterer her, Thisted Amt, har 21 Kommuner brugt denne Ret, og

kun 11 pCt. af de Personer, hvis Ansøgninger er blevet bevilget, er faldet tilbage. 26 Kommuner har ikke brugt Retten. Der er noget beskæmmende i, at saa mange Kommuner ikke har haft Øje for det gode og retfærdige i at bruge de humane Bestemmelser, som vor Lovgivning paa visse Punkter indeholder. I de Tilfælde, hvor man har benyttet Retten efter Fattigloven til Eftergivelse efter et Aar, eller hvor man har benyttet Retten efter særlige Love, har Eftergivelsen i de allerfleste Tilfælde vist sig at være heldig. Der vilde være noget uretfærdigt og urigtigt i, om vi vilde straffe de retfærdige, fordi der maaske blandt Kommuner er et Flertal, som man kan betegne som uretfærdige.

Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til Folketingets Velvillie. Jeg gør det af Hensyn til de mange, der uden egen Skyld maa spise Naadsens Brød hos Fattigvæsenet, og jeg gør det særlig i de gamles Navn. Jeg appellerer til det gode Hjertelag hos Tingets Medlemmer, og jeg minder om den Fæstlighed, som er Anledning til, at vort Lovforslag er fremsat netop nu. Jeg synes, det er en smuk Tanke, der ligger til Grund for de Bestræbelser, som fra forskellig Side udfoldes for at gøre denne Dag til en Fæstdag; og Gennemførelsen af dette Lovforslag vil i meget høj Grad kunne bidrage dertil. Jeg anbefaler Lovforslaget til den højtærede Ministers, Regeringens og Rigsdagens Velvillie og udtaler Haabet om, at Behandlingen af Lovforslaget kan slutes, inden Rigsdagen sendes hjem.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil gerne begynde med at udtale min Anerkendelse af den Følelse, der ligger til Grund for det her forelagte Lovforslag, der jo har den Hensigt at uddybe den Fæststemning, der ventelig og forhaabentlig i de nærmest kommende Dage vil findes i brede Lag af den danske Befolkning. Vi er ikke ukendte med Lovforslag ved særlige Lejligheder, tilsigtende at eftergive Fattighjælp. Saadan Lovforslag vedtoges her i Rigsdagen i 1906, 1909 og 1912, medens, som den ærede Ordfører (Haurum) bemærkede, et Lovforslag, der blev fremsat i Anledning af Genforeningen i 1920, og som ogsaa angik Eftergivelse af Fattighjælp, ikke naaede at blive færdigbehandlet i den høje Rigsdag.

Forholdet var da ogsaa dette, at det i 1920 forelagte Lovforslag ligesom det her foreliggende gik betydeligt videre med Hensyn til Virkningen af denne Efter-